

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1658

§. 182. Illi autem spongiam plenam aceto, hyssopo circumponentes
obtulerunt ori eius. v. 29.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45556

gustatu desistere, & pro commissis libenter pati & satisfacere,

§. 182. *Isti autem spongiam plenam aceto, hyssopo circumponentes obtulerunt ori eius, v. 29.*

Esurienti in deserto dæmon obtulit lapides. redienti de Bethania siculnea nihil. Samaritana sitienti pro haustu aquæ disputationem. in Cruce extremam suam patienti acetum propinatur, & Hi sunt deprauati actus malignantium Iudæorum, hæc eorum crudelitas & ingratitude omnium maxima qua in supremum benefactorem vsi sunt. Sed quid egistis cum hyssopo, spongia & aceto Iudæi, siue Iudæorum administri, profani milites. Euangelista testatur, quod cum Dominus clamasset: *Heli, Heli, Deus Deus meus*: quidam de circumstantibus audientes & non intelligentes vel iridentes dixerint, *Eliam* vocat iste; sed quid sibi vult, quod vnus et vobis acceptam spongiam impleuit aceto, & imposuit arundini & dabat ei bibere: cæteri vero dicebant; *sine*, videamus, an veniat Elias liberans eum. An timentes ne Elias eum liberaret, mortem eius aceto porrecto accelerandam putastis! an vero expectandum & videndum, maioris irrisionis gratia, an Elias veniret, quem aduocatum existimatis?

Heu, Heu? nos in Iesum diriores, si pænitentia, si Compassionis, si amoris, si bonorum operum portionem ei fide offerimus. Nos potamus eum aceto & felle ingritudinis & obliuionis, ille offert Christo intellectum suum aceto permixtum, qui in aliud quidpiam, & non in Deum suas cogitationes transfert. Ille Domino Iesu memoriam suam myrrha permixtam offert, qui eo solum suam conuertit memoriam, vt vitam sensualitatis quietam possit ducere: ille voluntatem felle adulteratam offert qui Creatorem suum à se sumouet, & temporalibus rebus per amorem affigitur: ille cor hyssopo temperatum Deo offert, qui quidem libenter Deo interuine vult, & nihilominus voluptuarie viuere decernit: ille opus bonum offert in arundine qui illud ipsum ex vera vana gloria facit: ille vitam suam Christo offert in spongia, qui instabilis est & fluxus, ita vt in tempore tentationis etiam levis statim bonam vitam & opera perdat. denique dico illum Christo amarum potionem offerre, qui fide Christianum se exhibet, operibus vero gentilem. Qui vero Christo Iesu purissimum atque suauissimum præbent vinum, hi sunt homines bene mortificati ac resignati, qui in cunctis suis operibus solum Dei spectant honorem, nec vlpam seipso quærunt. *Isti veri sunt filij Dei, qui naturalis suæ generatio-*

nis oblitum sunt, quo Deum patrem habere mereantur; acceperuntque spiritum Dei clamantem Abba pater, quod nemo utique ex spiritus testimonio & sententia dicere potest, nisi sit filius Dei, hi nec mortem verentur nec infernum nec hostem nec homines, neque lacra neque damna. Totos namque se Deo dederunt ac funditus resignarunt, & gratum est eis quidquid illis facere volet Deus, & in tempore & in æternitate, quandoquidem omnem iam timorem seruilis & mercenarium amorem devicerunt, in præclaram spiritus assumpti atque translati libertatem. Hi quæcunque infra Deum sunt omnia, ut stercora, spreuerunt, quo Christum lucrifaciant, qui iam tum vixit in eis & cuncta eorum opera operatur in ipsis. Ipse fodit, plantat, rigat, euellit, dat incrementum: & ipsi velut bonum ac subditum instrumentum & ager obtemperans, Deum suum intra se, atque secum operari sinunt: Itaque sunt velut hortus irriguus, & ager plenus cui benedixit Dominus: feruntque vinum longe suavissimum, lactificans cor Iesu Christi. Etenim à naturali sua ac infœcunda radice abscissi, atque præclaræ illi vineæ, quæ de corde Patris procedit, atque ex illius pectore sumit alimoniam, insiti sunt. Denique hi Christum adeo inebriant, cælesti necitare, ut quidquid velint facile impetrent ab eo, ita ut ipse fateatur: *falsus sum quasi vir ebrius & quasi homo madidus à vino.*

§. 183. *Cum ergo accepisset Iesus acetum dixit. v. 30.*

Quæstio cur illud fel & acetum gustare voluit Christus: nisi ut quemadmodum nulla pars corporis in peccatoribus est libera à peccato, similiter nulla esset sui corporis particula quæ non tormentis & doloribus attrita foret, prius per totum corpus erat iniurias passus, in capite per spinæ diadema: in facie per ludæorum sputa: in genis per alapas: in manibus pedibusque per clauos: reliquis corporis habitus erat percussio- nibus verberum vnde quaque saucius: & super dolorem eorum vulnerum hoc etiam addiderunt ut lingua pro cruciatu fel acetumque gustaret.

Gustasti Domine: sed postquam gustasses noluisti bibere, ne tibi ipsi mortem accelerares. Absynthij, fellis & aceti tuæ passionis, nos esse memores æquum est, atque etiam tecum aliquid pati: sed peccata, pro quibus hæc passus es auerfari nos hac tua auersione docuisti: Quis enim gustabit prudens, quod gustatum adfert mortem? si mundi peccatique amaritudinem, peccatoribus & mundo labenti succurrendo, sic degustasse sufficiat, nihil inde voluptatis admittendo, neque malos peccatorum humores & mores imbibendo vel incorporando.

§ 3

§. 185.